

A tehdy se vypravili ke Křesomyslovi na Vyšehrad moudří stařešinové rodu a vladykové v čele s Horymírem, vladykou neumětelským. Předstoupili před svého vojvodu a žádali: „Musíš omezit práce v dolech a na rýžovištích! Jinak polní hospodářství zcela zanikne a národ pomře hladu.“ Horymír zvláště Křesomysla napomínal, že pro drahý kov se rozpadají rodiny a nikdo nehospodaří na statcích: „Zaniká starý řád a kázeň! Zastav už tu zlatou horečku, Křesomysle!“ Nakonec Horymír požádal svého knížete, aby horní lid nechal rozehnat a doly zavřít. „Je potřeba vážit si víc chleba než stříbra!“ Křesomysl však nedal na řeči svých vladyků, zlato ho zcela zaslepilo. Nakonec museli odejít s nepořízenou.

Smělá řeč mladého vladyky z Neumětel knížete velmi rozhněvala. I horníci, kteří se o tom dozvěděli, pohrozili Horymírovi pomstou: „Zlaté doly nám nikdo zavírat nebude!“ Jedné noci se ve velké tlupě vydali k Neumětelům a podpálili tvrz i celou vesnici. Vyvlekli spící vesničany a sháněli se po Horymírovi. „Kde je váš vladyka, ten škůdce? Kde je Horymír?“

Chtěli ho zabít, ale někdo Horymíra před velkou přesilou varoval. Život mu zachránil rychlý kůň Šemík. Na jeho hřbetě vladyka uháněl temnou nocí k nedalekému lesu. Zděšen odtud sledoval, jak v plamenech mizí jeho rodná tvrz a oheň postupně zachvacuje celou vesnici, sýpky plné obilí, veškerou práci všech vesničanů. Za svítání již celá ves lehla popelem. „Taková zkáza nezůstane nepotrestána!“ zoufalý Horymír přísahal zlatokopům pomstu.